

[Justitsministeren.]

mokratiske Grundlag, anerkender ingen Tiladelighed for en Minister til at begaa Ulovligheder. Jeg anerkender paa den anden Side heller ikke, at det fra et demokratisk Synspunkt er mere for tjenstfuldt at sove og snakke end at arbejde og handle.

I dette Tilfælde, i denne Sag, er der imidlertid aldeles ingen Grund til at rejse det, i Forhold til mig ganske overflødige, Spørgsmaal om en parlamentarisk Ministers Beføjelse. Jeg har baade det faktiske og det juridiske Grundlag i Orden. Naar man har betvivlet det og stadig betvivler det, skyldes det, at enkelte særdeles ivrige Paragrafdyrkere, der i øvrigt nyder offentlig Anerkendelse, straks er faret ud paa den betrængte Juras Vegne og øjeblikkelig uden nogen dyberegaaende Undersøgelse er blevet taget til Indtægt af de Blade eller Indsendere, som enten af de førnævnte principielle demokratiske Betæneligheder eller af rent følelsesmæssig Antipati eller Fjendskab over for den, der i Øjeblikket er Justitsminister, eller af andre Sagen uredkommende Grunde som f. Eks. deres Raseri over et Forsøg paa at skabe mere Orden i Svangerskabslovgivningen, har været taknemmelige for ethvert Bidrag til Forplumring af Sagens virkelige Sammenhæng — saa taknemmelige og saa ivrige, at de helt har glemt, at jeg overhovedet aldrig vilde have lukket min Mund op i Gundtoft-Sagen, til hvis Anlæg og Detailler jeg ikke havde det fjerneste Kendskab indtil Pressens Omtale, hvis ikke de samme tøjesløse Elementer og Blade havde rettet deres Skyts mod den Dom og den Nævningeinstitution, som de ellers paa det voldsomste plejer at forsvare, oven i Købet mod paastaede Angreb fra min Side, men som de altsaa selv saa voldsomt prisgiver, saa snart Nævningerne ikke dømmer til deres Tilfredshed. Det er nogle nydelige Demokrater, det er nogle herlige Forsvarere for den offentlige Moral og et anstændigt Retssamfunds Krav — Krav, der virkelig stilles ogsaa til en sensationslysten Presse.

Efter denne Gennemgang af Baggrunden for den uappetitle Sag og de rent principielle Betragtninger over en demokratisk Ministers Stilling og Ansvar, skal jeg nu gaa over til at imødegaa de Indvendinger, som er fremsat, særlig med Hensyn til det juridisk uholdbare i den valgte Fremgangsmaade, Indvendinger, der har vundet Tilslutning ogsaa fra adskillige Blade, adskillige Personer, som i øvrigt har anset denne Indskriden for baade berettiget og nødvendig. Disse Indvendinger kan deles i tre Grupper: De Sagen ured-

kommende, de rent moralske Betæneligheder og de afgørende formelle, eller om man vil: juridiske Betæneligheder, altsaa Fremgangsmaadens paastaede Ulovlighed.

Hvad den første Gruppe angaar, de Sagen uredkommende Indvendinger, følger det af sig selv, at jeg vil forbigaa dem i Stilhed, derunder ogsaa alle Angrebene paa min Person, min Karakter eller mine formentlige Egenskaber. At tilbagevise alle disse personlige Angreb er ganske overflødig over for dem, der kender mig privat eller gennem et forholdsvis langt Livs offentlige Arbejde, og det er fuldkommen unyttigt over for dem, der ikke kender mig, og hvis følelsesbetonede Dom ogsaa kan være komplet ligegyldig.

Heller ikke, hvad den anden Gruppe af Indvendingerne angaar: det umoralske i den anvendte Fremgangsmaade, skal jeg lægge Beslag paa megen Tid, men nogle Bemærkninger vil jeg dog gerne gøre. Det er særlig to Forhold, der har stødt mange ærede Medborgere, og som uvægerligt maa støde ethvert hæderligt Menneske, som ikke samtidig er i Stand til at tænke hele Sagen igennem, tænke over dens Baggrund og vurdere Situationen. Det første Forhold er Hensynet til den dømte Læges Familie. Jeg skal ikke heroverfor forsvare mig med den efter min Mening for flotte Bemærkning, at det Hensyn skulde Lægen selv have tænkt paa, før han rodede sig ind i alt dette, thi det er selvfølgelig rigtigt, men det berettiger nu engang ikke andre til uden Nødvendighed at tilføje uskyldige en yderligere Tort end den, der allerede er tilføjet dem i Kraft af deres Tilknytning til ham. Alligevel havde Læge Gundtoft, som kendte sine egne Forhold og alt, hvad der var kommet frem under denne Sag, et større Ansvar end almindeligt, idet han vidste, at man netop af Hensyn til hans Familie i det offentlige Retsmøde havde undladt at fremdrage hans Optræden over for adskillige Kvinder, og alligevel fremstillede han sig selv som en forfulgt Uskyldighed. Han tog imod al den Hyldest, han standsede den ikke, men selv om han nu ikke havde haft Karakter eller Nerver hertil, saa er i alt Fald de, der rejste en uforsvarlig og usømmelig Kamp mod en lovligt afsagt endelig Dom, hvis Baggrund de ikke kunde kende, og som de ganske savnede saglig Kompetence til at ophidse imod, de egentlige skyldige sammen med alle dem, der paa et lige saa løsagtigt Grundlag støttede denne usmagelige Kampagne. Det er det argeste Hykleri, at de samme Kredse nu vælter sig over den Minister,